

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 456/2017-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. decembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Komkom, advokátska kancelária, Hlavná 2884/27, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 72/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 456/2017-10 z 25. júla 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 72/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo:

«Sťažovateľka je poškodenou v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II. pod sp. zn. 4T/72/2012 v trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ]... pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 TZ, trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 5 písm. c), trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 TZ, trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 TZ, trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b) TZ, prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 TZ.

Konanie vo vyššie uvedenej trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ]... začalo podaním obžaloby z Okresnej prokuratúry Košice II. na Okresný súd Košice II., pod sp. zn. 2 Pv 905/08-70 dňa 22.5.2012, ktoré bolo doručené na Okresný súd Košice II. dňa 4.6.2012, pričom táto trestná vec bola pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. Janke Túryovej.

Prvý termín pojednávania bol vytýčený až po žiadosti poškodenej [REDAKOVANÉ] o vytýčenie pojednávania zo dňa 15.11.2012 a to z dôvodu dlhého času nekonania vo veci samej zo strany Okresného súdu Košice II. Súčasne poškodená [REDAKOVANÉ] podala sťažnosť zo dňa 11.12.2012, prijatá na podateľni OS KE II. dňa 12.12.2012 na prietahy vo veci, vo veci sa nekonalo a ani nebol včas vytýčený termín hlavného pojednávania...

Odpoveďou na sťažnosť zo dňa 11.12.2012 zo strany OS KE II. - list zo dňa 19.12.2012 - sťažnosť bola posúdená predsedom Okresného súdu Košice II. ako nedôvodná sťažnosť na prietahy, pretože už súd po podaní sťažnosti termín hlavného pojednávania nariadil na deň 21.1.2013. Máme za to, že uvedený termín hlavného pojednávania by bez ingerencie poškodenej v trestnom konaní nebol riadne vytýčený.

Dňa 20.2.2014 žiada samosudkyňa Okresnú prokuratúru KE II o doručenie otázok zo strany obžalovaného a to svedkom poškodeným do Českej republiky v termíne ihneď.

Po odpovedi z Okresnej prokuratúry Košice II. je daná odpoveď, že podľa návrhu prokuratúry postačovalo v rámci prebiehajúceho trestného konania čítať výpovede svedkov - poškodených z prípravného konania, aj napriek tomu im bola daná možnosť podľa trestného poriadku SR vypovedať, resp. trvať na výpovedi z prípravného konania.

Obhajca obžalovaného [REDAKOVANÉ] - odpovedá podaním zo dňa 14.4.2014, že sa nevie skontaktovať s obžalovaným.

Samosudkyňa teda na tomto základe opakovane žiadala dňa 27.5.2014 advokáta [REDAKOVANÉ], aby doručila v lehote 10 dní otázky pre poškodených do Českej republiky v rámci pomoci.

Opakovane obhajca [REDAKOVANÉ] oznamovala súdu dňa 9.6.2014, že sa nevie skontaktovať s obžalovaným a žiada súd, aby sa s otázkami obrátil na obžalovaného, čo považujeme za nadbytočné vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovaný bol v trestnom konaní zastúpený riadne a to advokátom. Je na uváženie súdu, aby obhajcu obžalovaného opakovane nevyzýval, nakoľko tým konal v prospech obžalovaného, lebo týmto konaním oddiaľuje ukončenie trestnej veci a vynesenie rozsudku.

Návrhom poškodenej [REDAKOVANÉ] na pokračovanie v súdnom konaní zo dňa 15.7.2014 - dôvodom bolo poukázané na cielené oddiaľovanie trestného procesu zo strany obžalovaného (ako aj nedostatočné kroky v postupe sudcu a prokuratúry.) - termín po návrhu vytýčený nebol, odpoveď v zákonnej lehote zo strany samosudcu nebola poškodenej doručená.

Podanie vo veci 4T/72/2012 na OS KE II. ako aj OP KE II. zo dňa 15.8.2014 s podaním informácie, obžalovaný je stíhaný v inej trestnej veci 7T/77/2013. Podanie obsahuje opakovanú žiadosť o vytýčenie termínu HP - odpoveď na žiadosť doručená nebola, HP vytýčené nebolo.

Sťažnosť poškodenej na súdne priesťahy adresovaná predsedovi OS KE II. zo dňa 18.11.2014.

Odpoveď predsedu OS KE II. na sťažnosť poškodenej zo dňa 10.12.2014 v ktorej predseda potvrdil nedôvodnosť podanej sťažnosti, vzhľadom na to, že podľa jeho názoru sa nejedná o priesťah, ale dané podanie sa týka procesného postupu v konaní. Súčasne poškodenú v odpovedi na sťažnosť informoval, že je na deň 22.12.2014 naplánovaný procesný úkon výsluchu obžalovaného - úkon sa mal konať mimo hlavného pojednávania.

Podanie poškodenej vo veci zo dňa 16.1.2015 (súčasťou súdneho spisu), adresovaná samosudkyni JUDr. Túryovej vo veci 4T/72/2012, obsahom ktorého bolo upovedomenie o skutočnosti, že obžalovaný v čase PN sa dňa 15.1.2015 nezúčastňuje na hlavnom pojednávaní vo veci 3T/42/2014, vedenej pred Okresným súdom Košice I. u samosudcu JUDr. Jána Poprockého, v trestnej veci, v ktorej je obžalovaným pre trestný čin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona. Vo večerných hodinách spáchal obžalovaný [REDAKOVANÉ] trestný čin ublíženia na zdraví - konanie vo veci ublíženia na zdraví je v štádiu prípravného konania vedeného na OO PZ Košice Staré mesto.

Sťažnosťou poškodenej zo dňa 23.1.2015 adresovanej opakovane k rukám predsedu Okresného súdu Košice II. v trestnej veci 4T/72/2012, ktorej obsahom bolo zamedzenie prístupu poškodenej k nahliadaniu do súdneho spisu, plánovaného na deň 19.1.2015 – v informačnej kancelárii Okresného súdu Košice II. z dôvodu údajného vydania zatykača na obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Zatykač na obžalovaného [REDAKOVANÉ] vydaný nebol, informácia bola získaná na Obvodnom oddelení PZ Košice Staré mesto, lustráciou po podávaní trestného oznámenia vo veci ublíženia na zdraví zo dňa 21.1.2015. Zamedzenie nahliadania do spisu Okresného súdu Košice II. sp. zn. 4T/72/2012 ale nastalo v reálnom čase v prítomnosti poškodenej [REDAKOVANÉ] v informačnej kancelárii na Okresnom súde dňa 19.1.2015 o 8-mej hodine, po plánovanej dohode termínu na nahliadanie do súdneho spisu dňa 13.1.2015. Neskorším nahliadaním do súdneho spisu bolo potvrdené, že zatykač do 19.1.2015 vydaný nebol. Odpoveď zo strany OS KE I. zo dňa 20.2.2015 na sťažnosť poškodenej obsahuje oznámenie zo strany súdu, že sú úkony vykonávané plynulo a bez zbytočných prieťahov, že bol vydaný zatykač na obžalovaného. Táto odpoveď je vydaná aj napriek tomu, že v predchádzajúcich sťažnostiach poškodenej bolo poukazované, že je zo strany súdu zavádzaná o termínoch vydávania zatykačov.

Poškodená v trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.1.2013 vypočutá k okolnostiam skutku, z ktorého jednoznačne usvedčovala obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe v bodoch 9,10,11 ako priamy svedok spáchaných skutkov. V bode 12 obžaloby bola poškodená vypočutá ako svedok na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.1.2014.

Na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 27.1.2014 bol vypočutý svedok [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], k okolnostiam poskytnutia pôžičky, pričom konajúci súd po ukončení jeho

výsluchu nenavrhol žiadne ďalšie výsluchy svedkov. Nasledujúcim úkonom konajúceho súdu už bolo len na základe medzinárodnej pomoci v trestnej veci odstrániť rozpory, ktoré vznikli a to tým, že súd uznesením uložil do 3 týždňov doručiť otázky, ktoré budú zaslané do ČR. Súčasne súd odročil pojednávanie na neurčito.

Poškodená po nahliadnutí do súdneho spisu podala návrh na pokračovanie v trestnom konaní (návrh zo dňa 15.7.2014), nakoľko považovala stagnáciu súdneho konania za neprijateľnú. V návrhu poukazuje na komunikáciu advokátky obžalovaného s predsedníčkou senátu. Poukazuje na to, že obžalovanému medzičasom boli ukončené dve novšie trestné konania pre prečin podvodu, naproti tomu predsedníčka senátu nevyvodila žiadne dôsledky voči advokátke obžalovaného pre nesplnenie si povinností uložených v uznesení na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 27.1.2014. Poukázala aj na to, že nepokračovaním trestného konania si v žiadnom prípade nemôže uplatňovať náhradu škody vzniknutú trestným činom.

Po jeden a pol roku nečinnosti súdu, na hlavnom pojednávaní s termínom dňa 29.6.2015 bolo konajúcim súdom konštatované, že súd pre úplné obstaranie dôkazov musí vyžiadať trestný spis z OS Trnava, s tým že ďalší termín hlavného pojednávania bol stanovený na deň 26.8.2015.

Konajúci súd na hlavnom pojednávaní dňa 26.8.2015 konštatoval, že napriek vyžiadaniu trestného spisu OS Trnava, doposiaľ tento spis zaslaný nebol, aj keď sa jedná o pomaly dvojmesačnú lehotu, pričom súd dôvodil, že bez zaslania a pripojenia vyžiadaneho trestného spisu OS Trnava nemôže rozhodnúť v tejto trestnej veci obžalovaného, nakoľko tento má súvis s prejednávanou trestnou vecou vedenou na OS KE II., pričom obžalovanému bude uložený súhrnný trest odňatia slobody. Následne bolo pojednávanie odročené s presne stanoveným termínom ďalšieho pojednávania na deň 19.10.2015.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.10.2015 Okresný súd Košice II., opätovne konštatoval, že trestný spis Okresného súdu Trnava nebol doposiaľ konajúcemu súdu doručený, aj napriek tomu, že bol viackrát vyžiadany, súd odročil pojednávanie na deň 14.12.2015, a trestný spis OS Trnava mal byť opätovne žiadaný zo strany konajúcej sudkyne a aj prostredníctvom mailovej komunikácie medzi asistentkou konajúcej sudkyne a asistentkou OS Trnava.

Vzhľadom na vyššie uvedené, konajúca sudkyňa konala tak, že ohľadne vyžiadania trestného spisu OS Trnava opätovne ho vyžiadala až 1 mesiac a 8 dní po hlavnom pojednávaní (27.11.2015). Súčasne upriamujem pozornosť aj na to, že asistentka bola poverená zo strany konajúcej sudkyne, aby kontaktovala asistentku OS Trnava ohľadne toho, aký je problém, a prečo OS Trnava doposiaľ opätovne žiadany trestný spis, pričom týmto bola poverená už po hlavnom pojednávaní 19.10.2015, a tá kontaktuje súd Trnava prostredníctvom mailovej komunikácie až následne a to dňa 10.12.2015.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 14.12.2015 Okresný súd Košice II., opätovne konštatoval, že trestný spis Okresného súdu Trnava nebol doposiaľ konajúcemu súdu doručený, aj napriek tomu že bol viackrát vyžiadany, súd odročil pojednávanie na deň 27.01.2016.

Konajúci súd vedel o tom, že trestný spis Okresného súdu Trnava bude musieť pripojiť, vedel to minimálne odo dňa 5.12.2012, kedy zákonná sudkyňa požiadala prvýkrát o poskytnutie odpisu registra trestov obžalovaného, nakoľko uvedené odsúdenie obžalovaného [REDAKOVANÉ] v odpise registra trestov bude bez ohľadu na to, či by mu súd neskôr uložený trest vo výroku o treste zrušil. S poukazom na vyššie uvedené preto akékoľvek iné tvrdenie konajúceho súdu je neprípustné a nie je v súlade s platným trestným poriadkom. Zákonná sudkyňa požiadala o vydanie spisu OS Trnava až na základe ingerencie splnomocnenca poškodenej [REDAKOVANÉ] a to na hlavnom pojednávaní konajúcom sa dňa 26.8.2015 (oproti vedomiu zákonnej sudkyne zo dňa 5.12.2012).

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.01.2016 Okresný súd Košice II., vyhlásil rozsudok, ktorým obžalovaného [REDAKOVANÉ] odsúdil uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 5 a pol roka, a zároveň mu uložil povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom. Do dnešného dňa /t.j. 29.02.2016/ nebol písomný rozsudok doručený poškodeným, aj napriek tomu, že rozsudok je právoplatný. Zákonný sudca tak bráni nedoručovaním rozsudku, aby si poškodená mohla uplatňovať škodu voči obžalovanému.

Obžaloba v trestnej veci 4T/72/2012 bola na obžalovaného podaná dňa 22.5.2012 a doručená Okresnému súdu Košice II. dňa 4.6.2012. Pred vytýčeným prvým pojednávaním poškodená zaslala Okresnému súdu Košice II. žiadosť o vytýčenie termínu a súčasne s odstupom mesiaca sťažnosť adresovanú predsedovi Okresného súdu Košice II.

Pojednávanie v trestnej veci obžalovaného konané dňa 21.1.2013 sa uskutočnilo, poškodená bola vypočutá k okolnostiam spáchania skutkov podľa bodov 9, 10, 11. (7 mesiacov a 17 dní)

Hlavné pojednávanie s vytýčeným termínom na deň 4.3.2013, obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ žiadal odročiť z dôvodu nutnej voľby obhajcu, na to samosudkyňa vydala uznesenie, v ktorom uložila povinnosť obžalovaného nahlásiť voľbu zvoleného obhajcu do 7-mich dní, čo obžalovaný nedodrжал. (1 mesiac 11 dní)

Hlavné pojednávanie s vytýčeným termínom na deň 10.4.2013, obžalovaný sa hlavného pojednávania nezúčastnil a ani sa vopred a riadne neospravedlnil. (1 mesiac a 6 dní).

Hlavné pojednávanie s vytýčeným termínom na deň 17.6.2013 bolo odročené pre dôvod, že obžalovaný ■■■■■ nepreberá súdne zásielky, obsahom ktorých bolo upovedomenie o termíne konania hlavného pojednávania. Samosudkyňa vydala príkaz na zatknutie obžalovaného ■■■■■ spísaný dňa 15.7.2013, pričom tento príkaz na zatknutie obžalovaného ■■■■■ bol vypravený až dňa 26.9.2013 (súčasť súdneho spisu) a obžalovaný bol zatknutý dňa 2.10.2013 a súčasne upovedomený o termíne hlavného pojednávania. (2 mesiace a 7 dní)

Hlavné pojednávanie s vytýčeným termínom na deň 27.11.2013 sa konalo a to aj so zabezpečenou účasťou obžalovaného vzhľadom k doručeniu upovedomenia o termíne pojednávania v súčinnosti s príkazom na zatknutie, nakoľko doručenie zo strany súdu bolo obžalovaným marené. (5 mesiacov a 10 dní)

Hlavné pojednávanie s vytýčeným termínom na deň 27.1.2014 sa uskutočnilo, bolo vykonané vypočutie ďalšieho poškodeného a svedka. Obžalovaný z dôvodu oddialenia súdneho rozhodnutia žiadal súd, aby mal možnosť predložiť otázky do Českej republiky v rámci medzinárodnej pomoci, kde sa nachádza väčšina poškodených, uznesením samosudkyne Okresného súdu Košice II. obžalovaný dostal lehotu 3 týždňov na doručenie otázok pre poškodených prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. (2 mesiace)

Od tohto termínu 27.1.2014 do dňa 29.6.2015 t.j. 17 mesiacov a 2 dni - čiže skoro jeden a pol roka nebol v trestnom konaní obžalovaného vytýčený termín hlavného pojednávania...

Poškodená [REDAKOVANÉ] sťažnosťou na súdne prietahy zo dňa 18.11.2014 adresovanú k rukám predsedu Okresného súdu Košice II. namietala a poukazovala na vznikajúce prietahy v trestnom konaní, kde dokazovanie zo strany súdu nie je odo dňa podania obžaloby na Okresný súd Košice II. zo dňa 4.6.2012 ukončené a ani nie je v štádiu konania.

V zákonnej lehote predseda Okresného súdu Košice II. odpoveďou zo dňa 10.12.2014 upovedomil poškodenú [REDAKOVANÉ], že jej sťažnosť považuje za neprípustnú pretože nesmeruje proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ale týka sa procesného postupu v konaní. Súčasne upovedomil poškodenú o procesnom úkone - výsluchu obžalovaného na termín 22.12.2014 - mimo hlavného pojednávania.

Opakovanou sťažnosťou poškodená [REDAKOVANÉ] adresovala dňa 23.1.2015 sťažnosť predsedovi Okresného súdu Košice II., v ktorom opakovane poukazovala na súdne prietahy v trestnom konaní na obžalovaného [REDAKOVANÉ], kde poukazovala hlavne na viac ako ročnú absenciu procesných úkonov zo strany súdu.

V zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Ďalšie hlavné pojednávanie sa konalo dňa 29.6.2015, teda 4 mesiace a 27 dní, pritom obžalovaný bol väzobne stíhaný a neskôr vo výkone trestu.

Následne súd odročil pojednávanie na deň 26.8.2015, teda po 1 mesiaci a 27 dní.

Pojednávanie dňa 19.10.2015 bolo odročené na 14.12.2015, teda po 1 mesiaci a 23 dní.

Súd dňa 14.12.2015 odročuje pojednávanie opätovne a to na deň 27.01.2016, teda 1 mesiac a 13 dní.

Sťažovateľka podanou ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) namieta porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... , ktoré porušenie nastalo v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II. pod sp. zn. 4T/72/2012.

... Sťažovateľka žiada, aby Ústavný súd SR jej priznal primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. čl. 127 ods. 3 Ústavy SR vo výške 15.000,- EUR.

Sťažovateľka požaduje priznať primerané finančné zadosťučinenie, pretože má za to, že trestné konanie na Okresnom súde Košice II. bolo vedené v rozpore so základnými zásadami uvedenými v trestnom poriadku, núti sťažovateľku domáhať sa svojich základných ústavných práv opätovnými sťažnosťami pre nečinnosť v rozhodovaní a postupe trestného konania na súde a zámerného odročovania hlavných pojednávanií, vzhľadom na opomenutie základných a elementárnych náležitostí a povinností zákonnej sudkyne. Sťažovateľke takto dlhodobým spôsobom zákonná sudkyňa odopierala vymáhanie náhrady škody, ktorú si nevie uplatňovať, kým nie je vynesený právoplatný rozsudok a tento jej ani nebol do dnešného dňa doručený.

Vzhľadom k tomu sa na základe preukázateľných a opakovaných chýb zákonnej sudkyne nevie domáhať škody, ktorej predchádza ešte konanie o začatie exekúcie voči už odsúdenému, čo v konečnom dôsledku naďalej postihuje poškodenú domôcť sa jej priznanej finančnej náhrady škody. Poškodenej nepomohlo ani adekvátne právne zastúpenie prostredníctvom splnomocnenkyne, ktoré nedonútilo zákonnú sudkyňu, aby bolo v trestnej veci konané v zmysle základných zásad trestného poriadku, a to aj vzhľadom na tú skutočnosť, že osobu vtedy obžalovaného, mala vo väzbe a aj napriek tomu vytýčila pojednávanie až 6 mesiacov po vzatí obžalovaného do väzby.

... V konaní vo veci samej navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol aplikujúc ustanovenie vyplývajúce z citovaných ústavných a medzinárodných noriem takto nálež

Základné práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice II. pod sp. zn. 4T/72/2012 porušené boli.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Košice II., aby v právnej veci vedenej pod sp.zn. 4T/72/2012 konal.

Ústavný súd priznáva sťažovateľke podľa článku 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky finančné zadosťučinenie vo výške 15.000,- EUR.

OS KE II. je povinný sťažovateľke uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 363,80 € a to na účet jej právneho zástupcu JUDr. František Komka... a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu...»

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. 1SprV/573/2017 z 21. augusta 2017 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu z 20. septembra 2017.

3.1 Predseda okresného súdu popísal chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„... S poukazom na... prehľad procesných úkonov som toho názoru, že v konaní nedošlo k prieťahom, dĺžka konania bola spôsobená využívaním procesnej obrany obžalovaného a potrebou zabezpečenia účasti obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Zároveň pokiaľ došlo k odročeniu jednotlivých pojednávaní, bolo to spôsobené práceneschopnosťou zákonnej sudkyne, ako aj potrebou zabezpečenia podkladov potrebných pre rozhodnutie vo veci.

... V súvislosti s uplatňovaním náhrady finančného zadosťučinenia zo strany sťažovateľky si dovoľím uviesť, že výška požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia je neprimerane vysoká bez bližšieho vymedzenia z hľadiska ujmy spôsobenej konaním, resp. nekonaním súdu. Ten na margo vyjadrenia v sťažnosti sťažovateľky udáva, že rozsudok súdu jej bol doručený 04.04.2016 (č.l. 742 spisu).

Vo vzťahu k skutočnostiam uvádzaným sťažovateľkou týkajúcim sa hodnotenia procesnoprávných a hmotnoprávných otázok v tomto trestnom konaní s poukazom na § 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien, nie som ako predseda súdu oprávnený zaujímať stanovisko.

V tejto súvislosti uvádzam, že je právom každého sťažovateľa, resp. strany sporu zaujímať stanoviská a vyjadrovať sa k prerokúvanej veci, hodnotiť konanie a rozhodnutie súdu, či už z hľadiska hmotného alebo procesného práva, domnievam sa však, že má byť zvolená primeraná forma vyjadrenia, čo bohužiaľ komunikácia sťažovateľky, či už v konaní samotnom, ako aj pri komunikácii s orgánmi riadenia a správy súdu nespĺňa.

Zároveň udávam, že v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho.“

3.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom podaní k uvedenému vyjadreniu okresného súdu uviedol:

«... Predseda súdu uvádza v obsahu vyjadrenia určitý zoznam úkonov, okolností a dátumov, podľa ktorých mal snahu poskytnúť Ústavnému súdu, pre účely rozhodovania ucelený obraz o tom, že priebeh súdneho konania, čo do procesu tak aj do hmotnoprávnej strany nenaplnil podstatu Ústavnej sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka sťažuje na prietahy a žiada, aby jej ÚS priznal primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. čl. 127 ods. 3 Ústavy SR. Predsedu súdu sa vyjadruje s poukázaním podľa § 2 zákona č. 385/2002 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, že nie je ako predseda súdu oprávnený zaujímať stanovisko, čím si vlastne samotný predseda súdu súčasne vo vyjadrení odporuje.

Čo do obsahu zoznamu vo vyjadrení predsedu súdu zo dňa 1.8.2017 namietam:

1. Zoznam... zrejme zámerne neobsahuje informáciu na stranu ÚS, že termín prvého HP bol určený až po naliehaní zo strany sťažovateľky, ktorá výzvou zo dňa 15.11.2012 naliehala na vytýčenie pojednávania, pritom tejto výzve predchádzalo podanie sťažnosti zo strany sťažovateľky zo dňa 11.12.2012 na prietahy v konaní. Sťažovateľka už v tej dobe upozorňovala na nečinnosť sudcu a zrejme bez ingerencie sťažovateľky by sa na termín HP čakalo ešte dlhšiu dobu. Vyjadrenie zo strany predsedu súdu, že termín pojednávania bol vytýčený a sťažovateľka upovedomená, nenachádza oporu v odstránení právnej neistoty na stranu sťažovateľky a to hneď od začiatku konania zákonne prideleným sudcom.

2. Nezrovnalosti vo vyjadrení a zámerne stáčanie okolností predsedom súdu spočívajú v tom, že zabudol oboznámiť ÚS so zistením, prečo vlastne zákonne pridelený sudca vydáva zatykač na obžalovaného dňa 17.06.2013, ale vypraví ho až 26.09.2016 (obžalovaný je zadržaný dňa 2.10.2013).

3. V zozname... udáva predseda súdu, že HP malo byť odročené na neurčito, pritom sudca v Uznesení zaviazal obžalovaného na jeho žiadosť v lehote 3 týždňov o poskytnutie

otázok pre českú stranu, kde mal byť v rámci medzinárodnej pomoci vykonaný procesný úkon, smerujúci k objasneniu okolností trestných skutkov popísaných v obžalobnom návrhu, vo veciach ďalších poškodených.

4. Od odrážok 14. do 31. sťažovateľka namieta, že sa tu nejedná o preukázanie výkonu sudcu a jeho činnosti smerujúcej k vykonaniu procesných úkonov, tak ako to konštatoval predseda súdu vo svojom zhrnutí. U sudcu absentuje proces, v konaní sú preukázateľné prieťahy, sťažovateľka na to poukazuje v sťažnostiach, sudca nevydáva pokyny načas ani nesleduje výsledok, sudca neskôr bráni vydaniu spisu na štúdium sťažovateľke. Aj napriek tomu, že sťažovateľka je riadne zastúpená splnomocnencom, táto okolnosť nepomáha v postupe konania a sťažnosti na prieťahy sú prehliadané aj samotným predsedom súdu. Na prieťahy pritom sťažovateľka poukazuje listinnými dôkazmi, predseda súdu nemá ani snahu vyriešiť bezprávny stav na stranu sťažovateľky a upozorniť na množstvo procesných chýb svojho podriadeného sudcu, pritom využíva § 2 zákona č. 385/2000 Z.z.

5. Po odoprení vydania súdneho spisu sťažovateľke k štúdiu na vopred dohodnutý termín (sťažnosť na prieťahy zo dňa 23.1.2015, tiež chyba v zozname), „vzniklo“ vysvetlenie zo strany sudcu, ktorý uvedené zdôvodnil, že vydáva rozkaz na zatknutie obžalovaného, čo sa preukázalo ako zavádzajúce, s účelom odoprieť spis sťažovateľke. Za preukázané to máme pre dôvody, že zatykač na obžalovaného, sudca vydáva až o mesiac neskôr a to 18.2.2015, čo potvrdzuje aj zoznam predsedu súdu.

6. Nesporným preukázaním v pokračovaní prieťahov je aj to, že zákonný sudca napriek tomu, že obžalovaný je vo väzbe od 26.02.2015 a o jeho sťažnosti o vzatí do väzby bolo rozhodnuté (18.03.2015), sudca určuje termín výsluchu obžalovaného až na 14.4.2015 - odrážky 34. a 35., pritom predseda súdu nespomenul, že výsluch určený na termín 14.4.2015 postráda výstup. Výstup procesného úkonu (pod odrážkou 35.) zo dňa 24.4.2015 je podľa uznesenia späť iba s vecou prepustenia z väzby pre účely výkonu trestu obžalovaného v inej trestnej veci.

7. Napriek okolnostiam, že obžalovaný je vo väzobnom stíhaní a neskôr vo výkone trestu sťažovateľka čaká na termín HP 4 mesiace a 27dní...

8. Odrážky zoznamu pod číslom 40. až 42. oznamujúce ako dôvody odročovania pojednávani pre nedoručenie spisu z OS Trnava, poukazujú na nezáujem zákonného sudcu

v pokračovaní v konaní, v opačnom prípade by v krátkych lehotách urgovať dodanie spisu. Nakoniec sudca vyhlásil rozsudok aj napriek absencii tohto súdneho spisu, čo taktiež predseda súdu neuviedol.

Na zhrnutie uvádzaného zoznamu vo vyjadrení predsedom súdu a uvádzané, že zoznam neobsahuje ďalšie úkony, ktoré boli potrebné na zabezpečenie vykonania dokazovania, sťažovateľka uvádza, že tu absentuje opora zo súdneho spisu, predseda súdu to iba skonštatoval, ale neuviedol úkony, nakoľko k tomu neexistujú relevantné dôkazy preukazujúce jeho tvrdenie.

Predseda súdu sa vyjadruje na margo podanej sťažnosti na ÚS, že sťažovateľke bol rozsudok v trestnej veci doručený. Sťažovatelia uvádza, že rozsudok doručený bol, ale až 04.04.2016, pritom jeho právoplatnosť nastala už 12.2.2016, ale zákonný sudca meškal s jeho písomným vypracovaním.

Podanie Ústavnej sťažnosti predchádzalo doručeniu rozsudku, pre dôvody dodržania lehoty podania sťažnosti. Sťažovateľka tým poukazuje na predposledný odsek vyjadrenia predsedu súdu zo dňa 21.08.2016, kde samotný predseda súdu hodnotí sťažovateľku, ako osobu, ktorá údajne nespĺňa svojou komunikáciou určitú primeranú formu na stranu Okresného súdu. Pritom podané sťažnosti zo strany sťažovateľky preukazujú presný opak. Sťažovateľka poukazuje aj na to, že práve na stranu predsedu súdu, dokázala listinami v inom konaní vedenom na OS KE I v trestnej sp.zn. 3T/79/2012, ako predseda súdu, v rámci kolegiálnych vzťahov s podriadeným sudcom klamal v odpovedi sťažovateľke, práve pre prospech podriadeného sudcu a spôsobil jej tým ďalšie škody v inom trestnom konaní (listiny sú súčasťou súdneho spisu OS KE I, 3T/79/2012). Sťažovateľka bola Okresným súdom opakovane poškodená a nečinnosťou, ako aj klamlivým vyjadrovaním zo strany predsedu súdu a hodnotiacimi urážlivými vyjadreniami predsedu súdu na stranu sťažovateľky, ktoré nemali oporu v súdnych spisoch ani nemali iné dôvody, je možné považovať stanoviska predsedu súdu za zaujaté. Predseda súdu, je osoba zvolená do svojej funkcie pre účely, aby vykonávala správu súdu a súčasne je zodpovedný za vytváranie podmienok pre riadny výkon súdnictva najmä po stránke personálnej, organizačnej, hospodárskej, finančnej a odbornej. Predseda súdu sa musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie predsedu súdu, alebo ohroziť dôveru v nestranný a spravodlivý výkon tejto funkcie, nenechať sa pri výkone svojej funkcie ovplyvniť osobnými

záujmami. Čím sťažovateľka nenašla dôvod na jej osobné hodnotenie zo strany predsedu súdu. Tieto okolnosti, mimo už preukázaných prietáhov v konaní, viedli sťažovateľku, že bola nútená sa domáhať svojich práv podaním Ústavnej sťažnosti, mali za príčinu aj určenie výšky finančného zadosťučinenia vo výške 15.000 eur.

Nevedno na akom základe predseda súdu uvádza, že požadovaná výška náhrady ujmy spôsobenej konaním / nekonaním súdu je neprimerane vysoká. Pritom sa samotný predseda súdu nedokázal v procese súdneho konania, ani teraz vysporiadať s chybami senátu, ktorému predsedá. Sám nedokázal zastaviť ujmu spôsobovanú počas celej doby konania v trestnej veci a to od počiatku, na stranu sťažovateľky. V odpovediach na stranu sťažovateľky, ktorá upozorňovala na prietahy a bezprávny stav a odstránenie právnej neistoty, sám predseda súdu odpovedal zavádzajúco s vedomím krytia chýb senátu, zákonne prideleného sudcu, preto nikdy nezdôvodňoval ako ustanovil, že sa nejednalo o prietahy v súdnom konaní.

Nedostatočná sústredenosť sudcu na vec sa prejavila aj v neefektívnom vykonávaní dôkazov a nesprávna organizácia práce súdu, ako aj iné nedostatky v jeho činnosti, boli príčinou neprimeranej lehoty na prerokovanie konkrétnej veci, a preto sú porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (II. ÚS 61/98),

Netrvám na svojej osobnej účasti na prejednaní mojej sťažnosti a súhlasím, aby sa v predmetnej veci konalo bez mojej prítomnosti.»

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 4 T 72/2012:

Dňa 4. júna 2012 bol okresnému súdu doručený návrh na obžalobu obvineného ■■■■■ (ďalej aj „obžalovaný“) za dvanásť skutkov, medzi inými (vo vzťahu k sťažovateľke ako poškodenej) aj pre prečin podvodu, pretože si obžalovaný od sťažovateľky postupne vypožičal celkovú sumu 2 620 €, ktorú sa zaviazal v určených lehotách vrátiť, avšak do podania obžaloby tak neučinil. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 4 T 72/2012 a bola pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Janke Túryovej.

Dňa 4. decembra 2012 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 21. marec 2013.

Dňa 21. marca 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 4. marec 2013.

Dňa 4. marca 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 10. apríl 2013.

Dňa 10. apríla 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 17. jún 2013 aj pre neprítomnosť obžalovaného.

Dňa 17. júna 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť obžalovaného.

Dňa 15. júla 2013 predsedníčka senátu vydala príkaz na zatknutie obžalovaného, pretože sa nedostavuje na pojednávania a zásielky nepreberá.

Dňa 2. októbra 2013 bol obžalovaný zadržaný. V rovnaký deň vydala predsedníčka senátu príkaz na jeho prepustenie s tým, že obžalovaný, ktorý bol práceneschopný, prisľúbil, že sa dostaví na pojednávanie nariadené na 27. november 2013.

Dňa 27. novembra 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 27. január 2014.

Dňa 27. januára 2014 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, *„že do troch týždňov budú dané otázky na svedkov, ktoré súd spracuje a zašle v rámci medzinárodnej pomoci do Českej republiky“*.

Dňa 20. februára 2014 predsedníčka senátu vyzvala prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II, obžalovaného, ako i poškodených, aby *„ihneď predložili otázky, ktoré majú byť položené svedkom – poškodeným v rámci pomoci Českej republiky“*.

Dňa 13. marca 2014 prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II reagoval na uvedenú výzvu.

Dňa 14. marca 2014 advokátka obžalovaného oznámila súdu, že sa nevie skontaktovať so svojím klientom.

Dňa 27. mája 2014 predsedníčka senátu opätovne vyzvala obžalovaného, ako i poškodených, aby *„v lehote do 10 dní predložili otázky, ktoré majú byť položené svedkom – poškodeným v rámci pomoci Českej republiky“*.

Dňa 10. júna 2014 advokátka obžalovaného znovu oznámila súdu, že sa nevie skontaktovať so svojím klientom.

Dňa 18. júla 2014 predsedníčka senátu opätovne vyzvala obžalovaného, aby *„v lehote do 2 týždňov predložili otázky, ktoré majú byť položené svedkom – poškodeným v rámci pomoci Českej republiky. V prípade, ak v stanovenej lehote tieto nepredložíte, bude nariadený termín hlavného pojednávania“*.

Dňa 9. septembra 2014 predsedníčka senátu nariadila výsluch obžalovaného *„za účelom formulovania otázok“* na 24. september 2014.

Dňa 24. septembra 2014 sa neuskutočnil výsluch obžalovaného z dôvodu práceneschopnosti predsedníčky senátu.

Dňa 2. októbra 2014 predsedníčka senátu nariadila výsluch obžalovaného *„za účelom formulovania otázok“* na 20. október 2014.

Dňa 14. októbra 2014 bol zrušený termín výsluchu obžalovaného z dôvodu práceneschopnosti predsedníčky senátu a zároveň bol určený nový termín výsluchu na 22. december 2014.

Dňa 18. decembra 2014 bol zrušený termín výsluchu obžalovaného z dôvodu jeho práceneschopnosti, ako aj práceneschopnosti predsedníčky senátu.

Dňa 18. februára 2015 predsedníčka senátu vydala príkaz na zatknutie obžalovaného, pretože sa nedostavuje na predvolania súdu a zásielky nepreberá.

Dňa 26. februára 2015 bol obžalovaný zatknutý. V rovnaký deň uznesením č. k. 4 T 72/2012-658 bol obžalovaný vzatý do väzby. Obžalovaný podal proti uvedenému uzneseniu sťažnosť.

Dňa 4. marca 2015 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len *„krajský súd“*), aby rozhodol o sťažnosti obžalovaného.

Dňa 18. marca 2015 krajský súd uznesením č. k. 8 Tos 23/2015-667 sťažnosť obžalovaného zamietol.

Dňa 26. marca 2015 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 8. apríla 2015 bol nariadený výsluch obžalovaného na 14. apríl 2015.

Dňa 9. apríla 2015 bol okresnému súdu doručený prípis Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, z ktorého vyplýva, že na obžalovaného evidujú „*nariadenie na výkon trestu odňatia slobody*“.

Dňa 24. apríla 2015 sa uskutočnil výsluch obžalovaného, po ktorom bol prepustený z väzby na slobodu s tým, že „*ihneď nastupuje trest odňatia slobody uloženého rozsudkom Košice I sp. zn. 3T 42/2014 zo dňa 26.3.2015*“.

Dňa 6. apríla 2015 bol nariadený informatívny výsluch obžalovaného na 19. máj 2015.

Dňa 19. mája 2015 sa uskutočnil výsluch obžalovaného. V rovnaký deň bolo vo veci nariadené pojednávanie na 29. jún 2015.

Dňa 29. júna 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 26. august 2015.

Dňa 26. augusta 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 19. október 2015.

Dňa 19. októbra 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 14. december 2015.

Dňa 14. decembra 2015 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 27. január 2016.

Dňa 27. januára 2016 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok č. k. 4 T 72/2012-737. Obžalovaný bol uvedeným rozsudkom zaviazaný nahradiť škodu sťažovateľke v plnej výške (2 620 €). Rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. januára 2016, čo sa týka viny a trestu, a 12. februára 2016, čo sa týka náhrady škody vo vzťahu k sťažovateľke.

Dňa 6. apríla 2016 podala proti uvedenému rozsudku odvolanie [REDAKOVANÉ] ako matka obžalovaného.

Dňa 20. mája 2016 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní [REDAKOVANÉ].

Dňa 30. júna 2016 krajský súd odvolanie matky obžalovaného uznesením č. k. 6 To 51/2016-765 zamietol.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ], ktorou ako poškodená v trestnom konaní namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 72/2012. Zo zapožičaného súvisiaceho spisu ústavný súd zistil, že napadnuté konanie bolo už v čase podania tejto sťažnosti (24. marca 2016) právoplatne skončené vo vzťahu k sťažovateľke ako poškodenej 12. februára 2016 (pozri bod II./5 tohto nálezu).

7.1 Ústavný súd v prvom rade pripomína, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (pozri II. ÚS 26/95). Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu sa preto ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase

uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) trvalo alebo ešte pretrváva (obdobne IV. ÚS 104/03).

7.2 Z už uvedeného vyplýva, že okresný súd vo veci 27. januára 2016 vyhlásil odsudzujúci rozsudok č. k. 4 T 72/2012-737 a obžalovaný bol zaviazaný nahradiť škodu sťažovateľke v plnej výške. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. januára 2016, čo sa týka viny a trestu, a 12. februára 2016, čo sa týka náhrady škody vo vzťahu k sťažovateľke. Možno teda konštatovať, že v čase doručenia tejto sťažnosti ústavnému súdu (24. marca 2016) už zo strany okresného súdu nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľky, pretože okresný súd vykonal všetky do úvahy prichádzajúce úkony smerujúce k vydaniu platobného rozkazu a k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania ešte pred doručením tejto sťažnosti (obdobne pozri III. ÚS 557/2013 alebo IV. ÚS 104/03).

7.3 S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti sťažovateľky nevyhoviel, teda rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

8. Nad rámec uvedeného v duchu materiálnej ochrany ústavných práv sťažovateľky ústavný súd preskúmal, či postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 72/2012 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľky ako poškodenej podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie vecí v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

10. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

11. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní bolo po skutkovej stránke zložitejšie, pretože [REDACTED] bol obžalovaný z dvanástich skutkov, paralelne bolo proti nemu vedené aj ďalšie trestné konanie, ktoré nebolo možné nezohľadniť, a veľký počet poškodených bolo treba kontaktovať aj v rámci medzinárodnej právnej pomoci. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

12. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

13. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že posudzované konanie sa na okresnom súde začalo 4. júna 2012 a 27. januára 2016 bolo skončené rozsudkom okresného súdu č. k. 4 T 72/2012-737, teda napadnuté konanie pred okresným súdom trvalo 3 roky a 7 mesiacov. Niet pochýb o tom, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodoval pomerne dlho, vo veci však konal v podstate plynule, vykonal 11 pojednávaní, nariadil 4 výsluchy a uskutočnil množstvo výziev. Vzhľadom na to, že obžalovaný nebol súčinnosťný, 2x vydal príkaz na jeho zatknutie, a napokon spis bol predložený na rozhodovanie aj krajskému súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti celková doba rozhodovania okresného súdu bola ešte na hranici akceptovateľnosti.

Ústavný súd poukazuje tiež na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol bez priesťahov, avšak nevyznačoval sa takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že ani nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto by pripadalo do úvahy rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

14. Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označených základných práv navrhla, aby ústavný súd svojím rozhodnutím prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priesťahov, a domáhala sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a trov právneho zastúpenia.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj

primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že tieto výroky sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v predmetnom prípade ústavný súd vyslovil, že sťažnostnému návrhu sťažovateľky nevyhovuje, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už nemusel zaoberať.

15. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Keďže sťažovateľka v konaní neuspela, nepripadalo do úvahy, aby ústavný súd sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2017